

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Tomáše Herce a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **E. M.**, zastoupená JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2024, č. j. MV-70686-4/SO-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2024, č. j. 19 A 34/2024 30, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.
- II. Žalobkyni **se ukládá** zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši **1.000 Kč**, a to ve lhůtě **tří dnů** od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) pobývala na území České republiky na základě přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Dne 29. 8. 2023 podala žádost o ukončení přechodného pobytu a ve stejný den požádala o vydání zaměstnanecké karty. Této žádosti bylo pravomocně vyhověno ke dni 19. 1. 2024, kdy si převzala zaměstnaneckou kartu. Dne 26. 2. 2024 obdrželo Ministerstvo vnitra oznámení o změně zaměstnavatele, jemuž však nevyhovělo. Sdělením o nesplnění podmínek ze dne 9. 4. 2024, č. j. OAM-19478-7/ZM-2024, stěžovatelku vyrozumělo, že nesplnila podmínky pro změnu zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 a 8 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Stěžovatelka byla oprávněna změnit zaměstnavatele nejdříve po šesti měsících od právní moci rozhodnutí o vydání zaměstnanecké karty, pokud nesplňovala některou z dalších podmínek [rozvázání pracovního poměru cizince výpovědí z některého z důvodů uvedených v § 52 písm. a) až e) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, dohodou z týchž důvodů anebo okamžitým zrušením podle § 56 zákoníku práce nebo zrušením pracovního poměru zaměstnavatelem ve zkušební době]. Oznámení o změně zaměstnavatele ale doručila Ministerstvu vnitra před uplynutím této lhůty, protože oznámení stěžovatelky zákonnou podmínku nenaplnilo.

[2] Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítla odvolání stěžovatelky proti uvedenému sdělení jako nepřipustné. Podle žalované se totiž proti sdělení, které není rozhodnutím, nýbrž bylo vydáno podle části čtvrté správního řádu, nelze odvolat. Rozhodnutí žalované napadla stěžovatelka žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl. S kasační stížností proti tomuto rozsudku spojila stěžovatelka návrh na přiznání odkladného účinku podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Návrh na přiznání odkladného účinku a vyjádření žalované

[3] Stěžovatelka v návrhu na přiznání odkladného účinku podrobně shrnula okolnosti svého dosavadního pobytu na území České republiky. Pozbytí oprávnění pobývat na území České republiky, potažmo členských států Evropské unie, mělo mít pro stěžovatelku za následek závažnou újmu spočívající v nemožnosti vést tady soukromý život. Za dobu svého pobytu byla v kontaktu převážně s občany České republiky a plně se zde integrovala nejen po stránce sociální, ale také pracovní a rodinné. O její integraci vypovídá i to, že je opakovaně v partnerském vztahu s občanem České republiky, s kterým sdílí společnou domácnost a vede partnerský život. Stěžovatelka dále uvedla, že podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, řízení o ní ale dosud nebylo pravomocně ukončeno. Přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem na zachování zákonnosti, neboť se dotýká pouze stěžovatelky a jejího soukromého života.

[4] Žalovaná ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížností konstatovala, že není splněna podmínka pro přiznání odkladného účinku spočívající v nepoměrně větší újmě, která by mohla stěžovatelce vzniknout právními následky napadeného rozhodnutí. Uvedla, že stěžovatelkou předestřená újma v osobním a soukromém životě nebyla nijak blíže doložena ani prokázána, a kromě zcela obecných tvrzení stěžovatelka nenabídla žádné důkazy týkající se případného zásahu do jejího soukromého života.

III. Posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku

[5] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně.

[6] Odkazovaný § 73 odst. 2 s. ř. s. stanoví, že soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje mimořádnou povahu odkladného účinku v řízení o kasační stížnosti. Jeho přiznáním odnímá před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zákonným postupem zrušeno. Odkladný

pokračování

účinek lze přiznat pouze vůči soudnímu rozhodnutí, vůči němuž směřuje kasační stížnost, případně proti správnímu rozhodnutí, vůči němuž směřovala žaloba.

[8] Jde-li o podmínku možného vzniku újmy, Nejvyšší správní soud konstatuje, že zásah do partnerských a sociálních vazeb na území České republiky by za určitých okolností mohl být důvodem přiznání odkladného účinku žalobě, potažmo i kasační stížnosti. Je přirozené, že cizinec zdržující se na území některého státu řadu let nežije „ve vzduchoprázdnu“ a vždy si na jeho území vytvoří alespoň nějaké základní společenské a případně i rodinné vazby (srov. usnesení NSS ze dne 1. 12. 2016, č. j. 10 Azs 249/2016-32, bod 8). Přesto prostý poukaz na to, že stěžovatelka má v České republice partnera, ani obecné tvrzení o možném narušení sociálních a kulturních vazeb nepostačuje k tomu, aby bylo možné podmínku přiznání odkladného účinku spočívající v hrozbě vážné újmy považovat za splněnou. Splnění této podmínky nelze dovozovat ani s ohledem na probíhající řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu.

[9] Nejvyšší správní soud za situace, kdy stěžovatelka ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku netvrdila a neprokázala žádné skutečnosti, které by svědčily o mimořádnosti situace a splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 s. ř. s. téhož zákona, odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal. Nepřiznáním návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti kasační soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

[10] Povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit podle § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, č. 4616/2024 Sb. NSS). Stěžovatelka je proto do tří dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích) povinna zaplatit soudní poplatek ve výši 1.000 Kč. Poplatek je možno zaplatit na účet Nejvyššího správního soudu č. **3703-46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno, variabilní symbol pro identifikaci platby je: **1040518624**.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2024

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu